

Isus se confruntă cu Filosofia

O confruntare între adevărul Scripturii și interpretările Filosofice

În timpul vieții și slujirii lui Isus, conflictul dintre El și conducătorii religioși evrei nu a fost doar unul personal sau politic, ci a reprezentat o confruntare de principii: adevărul revelat versus interpretările filosofice ale Scripturii. În timp ce Isus aducea mesajul pur al Scripturilor, întemeiat pe Legea și Profeții Vechiului Testament, preoții, fariseii și saducheii își construiseră un sistem religios contaminat de filosofia greacă, pervertind mesajul original al lui Dumnezeu.

1. Adevărul Scripturii și Teologia Legământului

Isus și-a întemeiat întreaga slujire pe Scripturile Vechiului Testament, prezentându-se ca împlinirea Legii și a Profețiilor. În Matei 5:17, Isus afirmă: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Profeții; am venit nu să stric, ci să împlinesc.” Mesajul lui era clar: Dumnezeu nu a lăsat omenirea fără ghidare și revelație divină. Legământul dintre Dumnezeu și poporul Său era stabilit prin ascultare de Legea divină și prin credința în promisiunile Sale. Adevărul era revelat de Dumnezeu prin Duhul Sfânt, nu prin raționamentele umane.

Detalii suplimentare despre Teologia Legământului

Teologia Legământului reprezintă coloana vertebrală a relației dintre Dumnezeu și poporul Său ales, Israel. În esență, acest Legământ a fost inițiat de Dumnezeu, prin intermediul lui Moise, și era o expresie a harului divin față de poporul evreu. Legământul conținea promisiuni clare: binecuvântări pentru ascultare și respectarea Legii, și pedepse pentru neascultare. Isus s-a prezentat ca împlinirea profețiilor legate de acest Legământ, fiind Mântuitorul promis care urma să aducă mântuirea prin ascultarea perfectă de Lege și prin jertfa Sa.

Totuși, în perioada celui de-al Doilea Templu (516 î.Hr. – 70 d.Hr.), conducătorii religioși evrei au fost profund influențați de filosofia greacă și de cultura elenistică. Această influență a creat o tensiune între tradiția fidelă Scripturii și noile interpretări ale Legii, pervertite de gândirea filosofică.

2. Fariseii și regulile religioase: o construcție raționalistă

Fariseii erau cunoscuți pentru devotamentul lor față de respectarea strictă a Legii. Ei credeau că împlinirea detaliilor legale era cheia pentru obținerea dreptății înaintea lui Dumnezeu. Deși scopul lor era inițial bun, influențele filosofice i-au condus să transforme Legea într-un sistem de reguli complicate și îngustate, care, în esență, anulau spiritul Scripturii.

Contextul istoric al formării fariseilor

Fariseii au apărut în perioada celui de-al Doilea Templu, în jurul secolului al II-lea î.Hr., ca un grup religios dedicat protejării purității legii mozaice în fața influențelor elenistice. Aceștia se prezentau ca apărători ai Legii și ai tradiției evreiești, în contrast cu saducheii, care erau mai apropiați de aristocrația și de puterea politică. Numele „fariseu” provine din termenul ebraic „perushim”, care înseamnă „cei separați”, reflectând dorința lor de a se separa de orice impuritate religioasă.

Confruntarea cu Isus

Un exemplu grăitor este confruntarea dintre Isus și farisei legată de respectarea Sabatului. În Matei 12:1-14, fariseii îl acuză pe Isus că încalcă Sabatul, pentru că ucenicii Lui smulgeau spice pentru a-și potoli foamea. Isus le răspunde apelând la Scriptură, arătându-le că milostenia și compasiunea sunt mai importante decât regulile rigide: „Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decât Templul. Dacă ați fi știut ce înseamnă: ‘Milă voiesc, iar nu jertfă’, n-ați fi osândit pe niște nevinovați” (Matei 12:6-7).

Aici, Isus reîntoarce interpretarea la adevărul divin al Scripturii, subliniind că spiritul Legii este milostenia și dragostea de oameni, nu o aplicare mecanică a regulilor. Fariseii, influențați de un legalism care avea rădăcini în raționamente filosofice, pierduseră esența relației cu Dumnezeu.

3. Saducheii: negarea Învierii și conflictul cu Supranaturalul

O altă confruntare majoră a avut loc între Isus și saduchei, care, influențați de raționalism, respingeau învierea morților și alte concepții supranaturale. Filosofia epicureică și stoică, care accentua materialismul și rațiunea, determinase saducheii să nege existența îngerilor, a spiritelor și a învierii.

Originea saducheilor

Saducheii, spre deosebire de farisei, proveneau din familiile aristocratice și erau asociați cu preoțimea Templului din Ierusalim. Numele lor derivă, probabil, de la numele marelui preot Țadoc, care a servit în timpul regelui David. Acest grup și-a câștigat reputația pentru susținerea unui iudaism centrat pe Templu și pe ritualurile stricte legate de cultul Templului, dar fără a recunoaște tradiția orală a fariseilor.

Confruntarea cu Isus

În Matei 22:23-33, saducheii îl provoacă pe Isus cu o întrebare despre înviere, sperând să îl discrediteze. Răspunsul lui Isus subliniază faptul că ei nu înțeleg Scripturile, pentru că se bazează pe raționamente filosofice și nu pe revelația divină: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici

Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.” Isus face apel la Exodul 3:6 pentru a demonstra învierea, arătând că Dumnezeu este un Dumnezeu al celor vii, nu al celor morți.

Astfel, Isus a combătut concepțiile materialiste ale saducheilor, arătând că Dumnezeu acționează dincolo de rațiunea umană și că puterea Lui se manifestă în supranatural. El a subliniat că credința trebuie să fie întemeiată pe ceea ce Dumnezeu a revelat în Scriptură, nu pe limitele impuse de gândirea filosofică.

4. Condamnarea lui Isus: un conflict între Filosofia despre "Esențe" și Revelația Divină

Confruntarea finală dintre Isus și Sinedriu în timpul procesului Său a fost influențată nu doar de considerente teologice, ci și de concepții filosofice care își aveau rădăcinile în gândirea greacă, în special în teoriile lui Aristotel despre „esențe” și „substanțe”. Această viziune filosofică a marcat profund modul în care conducătorii religioși au perceput relația dintre Dumnezeu și om, contribuind la condamnarea lui Isus pentru ceea ce ei considerau a fi o blasfemie – o încălcare a conceptelor filosofice asupra naturii divine și umane.

Filosofia despre esențe: O sursă de confuzie teologică

În filosofia aristotelică, conceptul de „esență” sau „substanță” reprezintă natura fundamentală și imuabilă a unui lucru. Conducătorii religioși evrei, care își dezvoltaseră gândirea sub influența filosofiei elenistice, au aplicat această idee în teologia lor. Pentru ei, Dumnezeu era văzut ca o „esență” complet distinctă și separată de natură umană, ceea ce însemna că nicio ființă umană nu putea împărtăși din această esență sau să pretindă că este una cu Dumnezeu. Așadar, când Isus a afirmat că este Fiul lui Dumnezeu, aceștia au interpretat această declarație în termenii filosofici ai esențialismului, considerând-o ca o pretenție de a împărtăși aceeași esență cu Dumnezeu – o blasfemie impardonabilă în viziunea lor.

Isus și revelația Scripturii: Adevărul bazat pe Legământ

În timp ce conducătorii religioși își bazau acuzațiile pe conceptul filosofic al esențelor, Isus și-a întemeiat întreaga autoritate pe revelația divină și pe Scripturi, nu pe speculații filosofice. Adevărata cheie a înțelegerii poziției lui Isus vine din conceptul de legământ, în special legământul unsului, care era o temă centrală în istoria biblică a Israelului.

Isus nu a pretins niciodată că împărtășește aceeași „esență” cu Dumnezeu în termenii filosofici greci. În schimb, El a afirmat că este Fiul lui Dumnezeu pe baza unui legământ revelat și confirmat la botezul Său, când Duhul Sfânt a venit peste El și glasul lui Dumnezeu a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). Acest moment marchează ungerea lui Isus ca Mesia, ca trimis special al lui Dumnezeu pentru a împlini promisiunile divine.

Isus și-a legitimat statutul de Fiu al lui Dumnezeu prin Scripturi, nu prin conceptele filosofice grecești. În discuția cu iudeii, Isus a făcut referire la Psalmul 82:6, unde Dumnezeu spune: „Eu am zis: Sunteți dumnezei”, arătând astfel că termenul „dumnezei” fusese deja aplicat în Scripturi pentru cei care erau uniți de Dumnezeu cu o autoritate specială. Aceștia nu împărtășeau esența divină, ci aveau o relație legată de responsabilitate și misiune, fiind trimiși să facă dreptate în Numele lui Dumnezeu. Isus, în aceeași linie, era Unul care venea să aducă Adevărul despre Dumnezeu, reprezentându-L pe deplin pe Tatăl. După cum El a spus: „Cine m-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

Filosofia esențelor versus revelația legământului

Astfel, conflictul dintre Isus și Sinedriu era o confruntare între două moduri fundamentale de a înțelege relația dintre Dumnezeu și om. Conducătorii religioși, influențați de filosofia elenistică, vedeau această relație într-un mod fix și static, bazat pe conceptul de esență, care excludea orice posibilitate ca un om să aibă o legătură atât de strânsă cu Dumnezeu. Pe de altă parte, Isus a arătat că relația Sa cu Tatăl nu era bazată pe esență, ci pe legământul făcut între El și Tatăl, care fusese validat prin ungerea cu Duhul Sfânt la botez. Acest legământ Îl legitima să se prezinte ca Fiul lui Dumnezeu, fără a încălca vreun principiu filosofic sau teologic.

Conducătorii religioși, prin prisma filosofiei despre esențe, au considerat că pretenția lui Isus de a fi Fiul lui Dumnezeu era o blasfemie, deoarece înțelegeau acest concept ca o revendicare de a împărtăși aceeași esență divină. În schimb, Isus a respins complet acest mod de a gândi, folosind Scripturile pentru a arăta că El era legitim ca Fiul lui Dumnezeu pe baza unei relații de legământ, în cadrul căreia Dumnezeu L-a trimis să aducă mântuirea și să descopere adevărul divin lumii.

Astfel, în timp ce Sinedriul l-a condamnat pe Isus pe baza unei concepții filosofice străine de adevărul Scripturii, Isus s-a bazat exclusiv pe revelația divină, confirmând că El era Fiul lui Dumnezeu, nu prin „esență”, ci prin misiunea și ungerea pe care le primise la botez, așa cum fusese prevestit în Scripturi.

Concluzie

Isus și ucenicii săi s-au aflat într-o continuă confruntare cu liderii religioși evrei care își bazau credințele pe filosofia elenistică și pe raționamentele umane. În timp ce Isus a adus mesajul clar al adevărului divin, întemeiat pe revelația din Scriptură și puterea lui Dumnezeu, fariseii, saducheii și alți lideri religioși și-au construit un sistem de credințe bazat pe interpretări filosofice. Acest conflict între Scriptura inspirată și filosofia umană a culminat în condamnarea lui Isus, dar victoria finală a adevărului revelat a fost afirmată prin învierea Sa.

Această confruntare între revelația divină și raționamentele filosofice rămâne o lecție pentru cei care caută să înțeleagă cum influențele filosofiei pot perverti Adevărul.